

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Religiosus perfectionis cupidus magistrum perfectionis quærat, in omnibus
obediat, & ipsam perfectionem spiritualis vitæ finem sibi præscribat.
caput. 39.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

414 P. ALVAREZ DE PAZ
*Dionys.
lib. Eccl.
Hiera.
c. 6.* famulos Dei, ex puro seruitio & famularo
alij verò Monachos ipsos nominant ex indi-
uisibili, & singulari vita vniente ipsos, ex
diuisibilibus sanctis contemplationibus, ad
Deiformem vnitatem, & amabilem Deo con-
templationem, &c. Status religiosorum
quorum obligatio est perfici, à rebus seculari-
bus auelli, & ad diuinam vnionem adspice-
re. Iam itaque maximè ac vehementissimè
ad perfectionis desiderium nos excitet, quod
nos qui religiosam vitam profitemur, & fir-
tum religionis assumpsimus, tenemur ad
perfectionem tendere, mores nostros emen-
dare, & in virtute ac mentis puritate pro-
cedere.

CAP. XXXIX.

*Religiosus perfectionis cupidus, Magistrum perfectio-
nis querat, in omnibus obediat, & ipsam perfe-
ctionem spiritualis vite finem sibi prescribat.*

DEsideria perfectionis à nostra voluntate
concepta, si vera & efficacia sunt,
non in solo corde permaneant, sed ad opera
exeant, & ad omnino virtutis amorem & stu-
dium impellant. Nam ille solus animam
suam roborat, & adipe virtutis impinguit,
qui, quod voluit, quod postulauit, quod
con-

DE VITA SPIRIT. EPIT. 415

concupiuit, opere præstitit, & ex corde in manus & actiones produxit. Opera verò ad quæ desideria perfectionis incitabunt, multa & varia sunt, sine quibus ex gratia & auxilio Dei factis, nemo sanctus & perfectus existit, principio ergo religiosus, aut spiritualis perfectionis desiderio succensus, magistrum huius vitæ, non à multis tritæ, & præceptorem virtutis querat, à quo disciplinam istam omnium præstantissimam addiscat. Si autem ille non fuerit satis, vt desiderat, peritia rerum spiritualium instructus, confidat de benignitate Domino, quod per os magistri, à matre religione signati, illum erudiet, & de omnibus edocebit. Ioannes verò Cassianus, Prælatum ait in omnibus virtutibus perfectum esse oportere, qui quod alios docturus est, prius vita & actione probauerit. Frequenter eos & amanter de rebus spiritualibus alloquantur, modum viuendi, & in spiritu proficiendi, quem habent non vt seueri iudices sed vt amantissimi patres, ad iuuamen & consilium afferendum interrogent. Incipientes lacte, proficientes solidiori cibo, perfectos, suauissimo contemplationis alimento reficiant, & in hoc toti positi sint, vt impedimenta virtutis arceant, & omnes in perfectionis studio promoucant. Beatus Vincentius, magnus præ-

*Cassianus
lib. 2. de
instit. c. 3.*

Vincent.
tract. de
vita sp.

prædicator & ordinis Prædicatorū decem
 in aureo illo tractatu, de vita spirituali
 scribit. Sciendum est, quod homo facilius,
 & in breuiori tempore posset ad perfectionem
 pertingere, si haberet instructionem, cuius
 regimine duceretur, cuius obedientiam in
 omnibus actibus paruis & magnis totaliter
 sequeretur, quam aliquis posset seipsum
 perficere, quantumcumque vigeat acumine
 intellectus, & libros habeat, in quibus
 videat virtutum omnium structuram exarata-
 tam. Imò plus dico, quod nunquam
 Christus suam gratiam minuet (sine quo
 nihil possumus) si homo habet, à quo
 possit instrui, & deduci, & negligit,
 vel non curat alterius ducatum amplecti,
 credens se sibi sufficere, & per se posse
 inuestigare, & inuenire quæ sunt vilia
 ad salutem. Et Cyprianus ait: Quod
 ignorat medicina, non sanat. Quomodo
 ergo aut Prælati aut spiritualis pater defectibus
 nostris medebitur, quos imprudenter
 celamus, & ab oculis eius abscondimus?
 Consilium ergo Ecclesiastici in omnibus
 sed præcipue in rebus anime seruandum
 est. *Multi pacifici sint tibi, & consiliarius sit
 vnus de mille.* Debet igitur religiosus per-
 fectionis cupidus, non solum Prælati, aut
 spirituali magistro conscientiam cum magna
 sinceritate detegere, non solum eius exhortatione

Cyprian

Eccles. 6

DE VITA SPIRIT. EPIT. 417

raciones & monita reuerenter auscultare, sed in omnibus ei promptè & diligenter obedire. Hoc ergo secundum documētum spirituales viri custodiant, vt non solum in fuga mali, sed etiam in exercitatione, boni Prælati aut magistris obediant, & eorum iussa perficere non prætermittant, &c. Religiosus quippe holocaustum Dei est, qui se totum Deo consecrauit, & nihil sui, nec bona externa, nec corpus nec animam sibi retinuit. Habito ergo à viro perfectionis auido, vitæ spiritualis magistro, cuius nutu regatur, & iacto solidissimo obedientiæ fundamine, quo à præceptore sibi præstituto in omnibus gubernetur, illud magna sollicitudine præster, vt perfectionem ac mentis puritatem, quæ finis est spiritualis vitæ, siam sibi proponat, & reliqua omnia bona studia, vt instrumenta huius finis consequendi, respiciat, ac Perfectionis amator super omnia ipsam perfectionem, ac animæ munditiem diligat: ac quæcumque cogitauerit aut concupiuerit aut fecerit, ob consequendam perfectionem exquirat. Regnum Dei ipsam esse sanctitatem, ac munditiam cordis, quæ præcipuè quærenda est. Sicut illi antiqui patres, solitariam vitam agentes, aut hortulos suos excolabant, aut sportulas contexebant, ea solum ratione, qua Dei cultui, & diuinorum con-

D d templa-

templationi, & animæ puritati deseruirent. Bernardus quidem nihil magnum de se estimans aut cogitans, vt se ad custodiam cordis, & propositi constantiam incitaret, hoc semper mente cogitabat, hoc etiam sæpe ipso ore proferebat. Bernarde, Bernarde, ad quid venisti? Quod & de Arsenio memoriæ proditum est, eadem nos sententia cor nostrum ad perfectionis morem incitemus. Ad quid venimus? ad quid vitam religiosam professi sumus? Nunquid vt literati, & nominari magistri euaderemus? Nunquid vt Prælaturas, & dignitates ambiremus? Nunquid vt curam carnis in desiderijs faceremus? non sane, sed vt excoleremus animas nostras, & eam perfectionem ac sanctitatem quæreremus, quam professio religiosa, & statuta rebus sæculi auulsus exposcit. Hanc itaque primum quæramus, & alia, quæ retulimus, si perfectioni & tranquillitati mentis obstant, constanter abijciamus, si vero vltro offerantur, aut obedientia præcipiente ingerantur, ea solum ratione admittenda & exercenda sunt, quatenus finis id est, mentis puritati proficiant. Cogitate fratres, inquit Augustinus, ad quid venimus. Ecce in solitudine sumus, elongati sumus à sæculo, & longo tempore iam mani-

*Eius
Historia lib. 1.
cap. 4.*

*Aug.
ser. 27.
ad fratres*

mansimus in solitudine, vt secundum Apostolicam formam quietius viuere valeamus. Locus enim non facit sanctos, sed operatio bona locum sanctificauit, & nos, &c. *Cooperatores sumus veritatis*, vt Iohannes ait, id est Christi, qui est summa ac prima veritas, ac proinde deberemus in id ipsum, quod ille quærit, scilicet in perfectionem nostram vehementer incumbere. Festinamus ingredi in requiem, in illam vitæ perfectæ rationem, quæ mentes hominum pacat atque tranquillat, ne quis tepiditati se tradens, incidat in tepiditatis exemplū. Sed quonam pacto quisque omnia instrumenta & media perfectionis esse sentiet, & perfectionem ipsam finem sibi præfiget. Certè si ipsa perfectionis opera ardentiori studio quam alia pertecerit, & nunquam propter scientiæ acquisitionem, propter aliudve negotium, aut præcederit, aut amiserit. Opera perfectionis sunt oratio, meditatio, psalmodia, oblatio incruenti sacrificij, lectio spiritualis libelli affectum incitantis, ieiunium, & alia similia quæ ad obseruantiam regularem conferunt, quæ virtutem augent quæ mentis puritatem promouent, &c. Electi ea præ omnibus, quæ æterna sunt, cogitant: & postetiora

1. Ioa. 3

Heb. 4.

D d 2 cura

cura ac minima, si qua sunt, temporalia dēponunt, in eorum corde Dominus primus sedet. Nos qui ex electis & dilectis esse volumus, primā in corde nostro sedem Christo tribuamus, quod tunc profecto fit, quando perfectionem ut finem respicimus, & ceteris negotijs ac rebus virtutis actiones præponimus, &c. Perfectionis amor pia opera nō destruit, ac Dei obsequium non impedit: sed adiuuat, sed nobilitat, sed promouet, sed ad debitum splendorem perducit.

CAPITVM XL.

Religiosus oculos semper intendat in magna perfectionem sitiens, non adspiciat minima.

Qui perfectionem amat, eamque suorum actionum scopum finemque præfixit, ut ad aliquam puritatis mediocritatem perueniat, opus est, ut ad præstantissimam sanctitatem & excellentissimam perfectionem adspiciat, & oculos, non in merita pusillorum, sed in labores, & merita virorum sanctissimorum intendat. Qui autem solam communem virtutem concupiscunt, illa sæpe frustrantur, & citra communem vitam in magna conuersationis utilitate quiescunt.

Quam